

I et Interview til Middagsbladet „Klokken 5“ har Formanden for Sømændenes Forbund, Peter Bach, imidlertid fremsat nogle Udtalelser, som jeg synes er nogen Opmærksomhed værd — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse følgende —: „Vi har i Anledning af Ulykken haft en Samtale med Formanden for Sømændenes Forbund, Hr. Peter Bach“. Ifølge Bladet erklærede denne: „Hermod“ var alt for svagt bemanded med Søfolk. Det er min Mening. Der var 4 Matroser og 2 Letmatroser med. Da Skibet var under Marinen, var Besætningen langt større, og det var kun voksne Sømænd, der var med. Det gælder for øvrigt for de danske Skibes Vedkommende, at de er de daarligst bemandede Skibe i Verden“. Der spørges saa: „Var „Hermod“ et godt Skib?“ Dertil svarer: „Sømændene kaldte den for „Vandvognen“ — det taler jo for sig selv“. Det viser sig altsaa her, at man har sendt et Skib i Søen, der var alt for svagt bemanded. Og det er jo ikke et enestaaende Tilfælde. I Foraaret forsvandt Damperen „Johanne“, og i Sommer gik Damperen „Hugo“ ned ved Grønlandskysten. Efter hvad der er meddelt mig, skal Bemandingen paa „Hugo“ udelukkende have bestaaet af unge Mennesker, Letmatroser, Ungmænd og Drengene.

Jeg kunde ønske at spørge den højtærede Handelsminister, under hvem det formentlig sorterer: Gøres der noget for at have Indseende med Bemandingen af de danske Skibe? Vi erindrer jo alle sammen de mange smukke Ord, der blev sagt og skrevet og digtet om vore Sømænd i Krigens Tid. Det var Havets Helte, blev der sagt, og der er jo rejst Mindesmærker for de danske Sømænd, der forsvandt under den store Krig. Men nu lever vi i Fredstid, og hvad der maaske kan være uundgaeligt i Krigstid, burde man dog gøre noget for at undgaa i Fredstid. Jeg ved, at Formanden for Rederiforeningen, Hr. A. O. Andersen, er en velmenende Mand, men hvorvidt han har tilstrækkelig Indflydelse paa dette Forhold, ved jeg ikke. Under det forrige Ministerium blev der nedsat en Bemandingskommission. Denne Kommission har, efter hvad jeg har bragt i Erfaring, ikke holdt Møde det sidste Aar. Jeg vil spørge den højtærede Handelsminister, hvorledes det staaer til med Tilsynet med disse Skibe, om der er Mulighed for, at Bemandingskommissionen i Fremtiden kan komme i Virksomhed, eller han mener at kunne føre Tilsyn med Skibenes Bemanding og Skibenes hele Tilstand, Sejldygtighed o. s. v., paa anden Maade. Endvidere kunde jeg ønske at spørge den

højtærede Handelsminister, om han har undersøgt de Skibsforlis, der i de sidste Aar har fundet Sted, og undersøgt, om Fejlen ikke muligt kan ligge paa Steder, som man bør drage til Ansvar.

Til Slut har jeg en Sag af mere neutral Karakter, som jeg vil henstille til den højtærede Indenrigsministers Velvillie, idet jeg naturligvis gaar ud fra, at de smaa Kontroverser, som har været os imellem angaaende Arbejderspørgsmaal o. s. v., ikke skulde kunne bevirke, at vi ikke godt kan snakke sammen i al Venskabelighed om rent neutrale Spørgsmaal. Undervisningen i Psykiatri — jeg beder Medlemmerne undskylde dette Udtryk, det er ikke mig selv, der har hittet paa det — for medicinske Studenter har fra gammel Tid, lige fra 1880, været henlagt til Kommunehospitalets psykiatriske Afdeling, 6te Afdeling, hvis Overlæge tillige er knyttet til Universitetet som Professor i denne Videnskab. Denne Ordning er truffet, fordi man paa Rigshospitalet — der jo er Universitetshospital her i Landet — i Modsætning til, hvad der er Tilfældet andetsteds, ikke har en saadan Afdeling. Staten har aldrig ydet Københavns Kommune noget Vederlag for dette hverken til Drift af Afdelingen eller til de Bygningsforandringer, der har været nødvendige. Siden 1905 er Afdelingens Pladsantal forøget til 90, og der har ikke siden fundet nogen Udvidelse Sted, skønt København er vokset siden den Tid med 167 000 Indbyggere. Trangen til Udvidelse har imidlertid i flere Aar været stærk, der er en betydelig Overbelægning paa Stuerne, og de 90 Pladser, der staaer til Raadighed, kan ikke slaa til. Denne Tilstand lader sig formentlig i Længden ikke opretholde. Saa vel Patienternes Behandling som Undervisningen lider i alt Fald i høj Grad derunder, og der er fra Overlægen, fra Patienterne og fra Patienternes paarørende hyppigt og berettiget blevet klaget over disse Forhold.

Det kan i denne Forbindelse nævnes, at Kommunen har paataget sig en anden Staten paahvilende Opgave, nemlig Modtagelsen af de Patienter, der af Retterne begæres indlagte til Observation for Sindsyge. Disse Patienter, som hører til de meget vanskelige, henligger paa Hospitalet til samme daglige Betalingstakst som Hospitalets øvrige Patienter, naturligvis til stor Ulempe for Afdelingen. Fra Københavns Kommunes Side har man, forinden man gjorde Skridt til at søge disse uheldige Forhold ved 6te Afdeling afhjulpet, ment, at man burde afvente Statens Stilling til dette Spørgsmaal, hvortil kom, at den Byg-